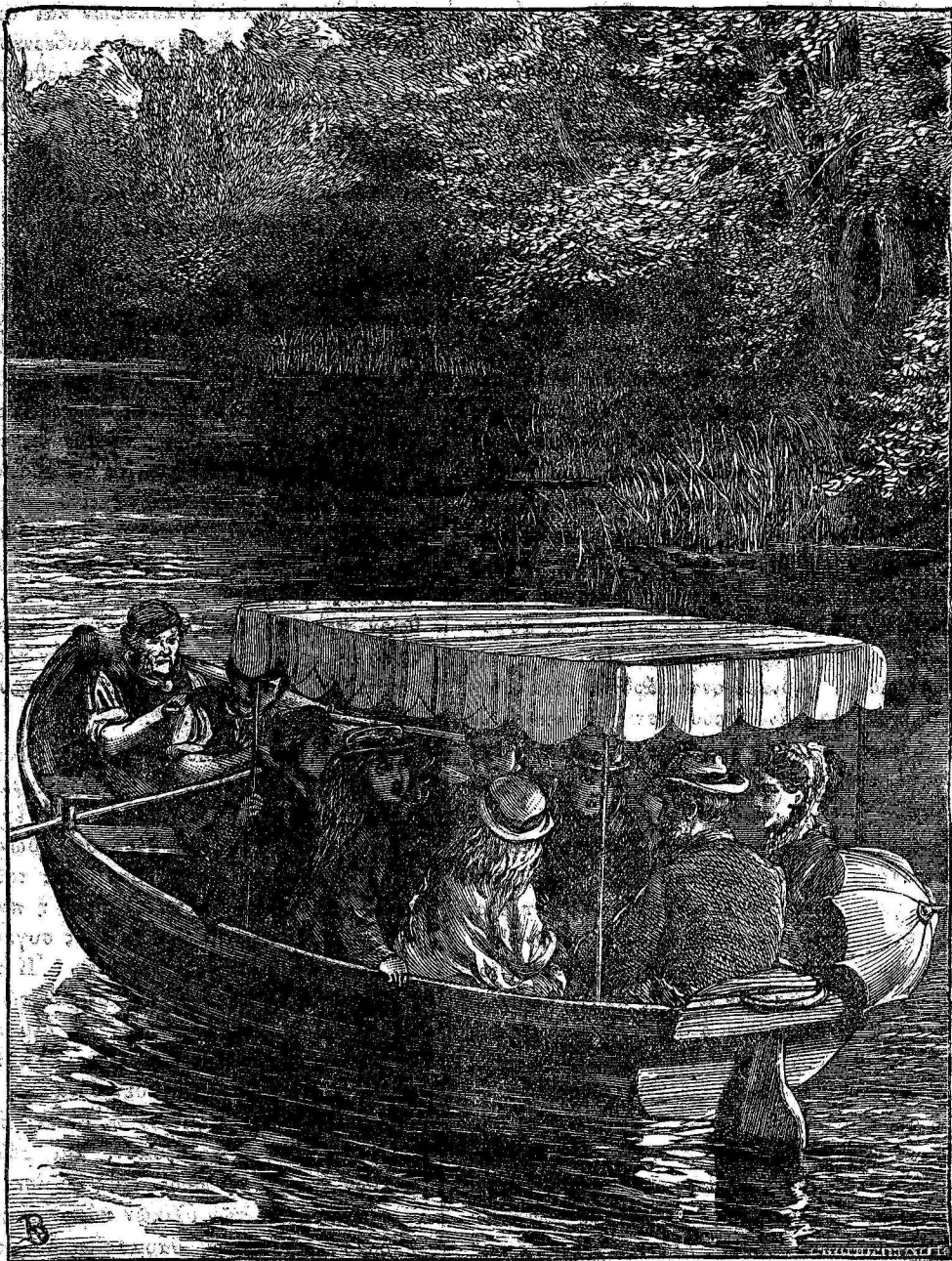

Σὺ τὸ φῶς καὶ τὴν ἡμέρα
Καὶ τὴν νύχτα μᾶς προσφέρῃς.
Σὺ ὦ σὺ τὸν ἄρτον φέρεις
Σ' τὸν πτωχὸν ὅστις παῖνᾷ.

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 13)

Καὶ ὁμῶς ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν ἰδεῶν μᾶλλον ἢ ἐν
τῇ ἐπιστήμῃ τῆς ὕλης κεῖται νῦν ἡ δόξα τῆς Ἑλλά-

Εν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης κεντρίον νῆα
Σοὶ προσφερόμεν δεήσεις· ὅπως δὲ ἰσχύῃς
Πλάσσει μοι τὰς ἀποθήσεις· ὅπως δὲ ἰσχύῃς
Πρὸς ἐσὶ ἀφαιρεῖν! Μεθ' ἡμῶν πᾶσα ἡ πλάσις
Γῆ, καὶ θάλασσα καὶ πλάσμα· ὅπως δὲ ἰσχύῃς
Ὅλα ταῦτα μὲ ἐν ἅμα! ὅπως δὲ ἰσχύῃς
Ὡς θεὸς σέ εὐχαριστοῦν. Ν. ΙΓΓΑΞΗΣ.

μυθος καὶ τῶν Ἀθηναίων. Διότι δὲ ὁ Σωκράτης καὶ ὁ
Πλάτων κατέστησαν σφόδρα πραγματικὴν τὴν δι-
ακρίσιν μεταξὺ δικαίου καὶ ἀδίκου τὴν ὁποῖαν οἱ σο-
φισταὶ προσεπάθουν ν' ἀποκρούσῃ καὶ ἀρνηθῶσιν
διότι οἱ μεγάλοι αὐτῆς ποιηταὶ ἀνέπτυξαν τοσοῦτον
εὐγενῶς τὴν αὐτὴν δεσπόζουσαν δύναμιν τοῦ θηϊκοῦ
νόμου καὶ διότι ταῦτα ἐγένοντο εἰς φιλολογικὰς
συνθέσεις τόσον ἐντελεῖς καὶ ἀρμονικὰς ὅσον τὰ ἄ-

γάλματα και οί νοοί αὐτῆς—διὰ τοῦτο διὰ τῆς τελειότητος ταύτης τοῦ λογισμοῦ εἰς μορφάς ἐντελεῖς αἱ Ἀθηναίαι ἐδέσποντο τῆς διανοίας τῶν ἀνθρώπων.—Ἡ βασιλεία τοῦ πολιτικοῦ νόμου μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ἴσως ὑπῆρξεν τὸ ὑπὸ τῆς Ῥώμης διδαχθὲν μάθημα εἰς τὸν κόσμον. Τὴν ἀναγνώρισιν φυσικοῦ ἠθικοῦ νόμου ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἁρμονίας, καὶ τῆς μεμετρημένης ἀναλογίας ὡς βάσεως τοῦ καλοῦ ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τῇ φιλολογίᾳ, ὁ κόσμος ὀφείλει εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, ἐν τῇ πλαστικῇ, ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, τῇ ῥητορικῇ τῇ ποιήσει, ὁ κόσμος μετρεῖ πᾶσαν μεταγενεστέραν αὐτοῦ ἐργασίαν διὰ τοῦ μέτρου τοῦ Ἀττικοῦ ἰδανικοῦ.

Ἵπῃρξεν συνήθεια νὰ λέγεται περὶ τῶν σημερινῶν Ἀθηνῶν ὅτι ὄλεγον ἀπέμειναν αὐτῇ ἐκ τῆς δόξης τοῦ παρελθόντος. Ἐρρέθη ἡμῖν ὅτι ὁ τύπος τῆς φύλης ὅλως μετεβλήθη, ὅτι ἡ γλῶσσα παρήκμασε μέχρι μὴ ἀναγνώρισεως, ὅτι τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα καὶ αἱ παραδόσεις ὅλως ἀπενεκρώθησαν· τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Φέλτωνος, αἱ ἀνακαλύψεις τοῦ Σχλιέμμαν, αἱ ὁποῖαι σύρρουσι πάντων τὰ βλέμματα πάλιν πρὸς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὰ ἄρθρα τῆς φιλελληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως ἐν Λονδίνῳ πολὺ συνετέλεσαν νὰ ἀπομακρύνωσιν ἀπὸ τῶν ἀγγλιστῶν λαλούντων τὴν ψευδῆ ταύτην ἐντύπωσιν. Ἡ Ἑλλὰς λαμβάνει καθ' ἑκάστον μῆνα ὑψηλοτέραν θέσιν ἐν τῇ σκέψει ἐκείνων οἵτινες ἀσχολοῦνται ἐν τῷ ἀνατολικῷ ζητήματι. Τούτων ἕνεκα δὲν θέλει στερεῖσθαι ἐνδιαφέροντος ἄρθρον περὶ Ἀθηνῶν γραφόμενον παρ' ἀνθρώπου ὅστις διέμεινεν ἐν αὐταῖς ἐπὶ δύο μῆνας, ἐν ᾧ ἐκτίθενται τινὲς τῶν ἐντυπώσεών του.

Ὁ Ἀθηναῖος τῆς σήμερον, εἶναι ζωηρὸς, ταχύς καὶ ἐνεργητικὸς. Ὅμιλοι παρακάθονται περὶ τὴν δαίτην παρὰ ταῖς μικραῖς τραπέζαις· αἵτινες πληροῦσι τὰς ὁδοὺς ἔξωθεν τῶν κυριωτέρων καφερείων λαλοῦντες πολιτικά καὶ χειρονομούντες μετὰ τῆς ἐνεργείας ἐκείνης ἥτις χαρακτηρίζει τοὺς λαοὺς τῶν σημερινῶν χωρῶν. Συχνάκις ὁ Ἀθηναῖος φέρει ἀνά χειρας κομβολόγιον, οὐχὶ χάριν θρησκευτικοῦ σκοποῦ, ἀλλ' ὅπως ἀνακουφίξῃ αὐτὸν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἀνακινῶν αὐτὸ μετὰ τῶν δακτύλων ὅταν λαλῇ περὶ ὑποθέσεων ἢ ἀπλῶς—εἶναι οἷον ἀσφαλιστικὴ βάλβις. Εἶναι λίαν ὀξύς καὶ ὀντισλαμπάνεται ταχέως. Εἶναι εὐπροσῆγορος ὡς Γάλλος, ὅπως παραδεχθῇ τὴν γνώμην σου ἐπὶ τῷ ὅτι, ἀλλ' οὐδὲν ἥτιον ἔχεται ἀπριξτῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ γνώμῃ ἐὰν μὴ πείσῃτε αὐτὸν λογικῶς. Τοῦτο ὅμως ἴσως δὲν θὰ σοῦ εἴπῃ. Ἴσως σὲ ἀφήσῃ νὰ νομίζῃς ὅτι τὸν ἐνίκησας. Ἐκ τούτου δὲ ἐνίοτε ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ θεωρηθῇ ὡς διπρόσωπος καὶ ἀπαταιῶν ἐνῷ μόνον οὐδὲν ἄλλο ἐσκόπευε ἢ νὰ φανῇ εὐπροσῆγορος.

Ὁ Ἕλληνας τῆς σήμερον ἔχει τὴν εὐκολίαν τοῦ Ῥώσου εἰς τὴν ἐκμάθησιν γλωσσῶν, καὶ τὴν ὑπομονὴν τοῦ Γερμανοῦ εἰς τὴν ἐρευναν, ἐὰν μόνον βλέπῃ

ἔστω καὶ μικρὰ ἀποτελέσματα προόδου τῆς ἐργασίας του. Ἐν μέρει ἕνεκα τῆς ἐπιθυμίας ταύτης πρὸς ἄμμεσα ἀποτελέσματα, ἐν μέρει δὲ ἕνεκα τῆς ἀνάγκης τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον διὰ τὴν παντελῆ ἔλλειψιν μέσων καὶ χρημάτων πρὸς διεξαγωγὴν ἐρευνῶν καὶ ἀνασκαφῶν καὶ δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων, δαπάνῃ τῆς κυβερνήσεως, ὀφείλεται τὸ γεγονός ὅτι οἱ Γερμανοὶ κατώρθωσαν νὰ θεωρῶνται οἱ μᾶλλον ἔχοντες κύρος ἐπὶ τῶν ἀρχαιολογικῶν καὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος ἢ ὅσον αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες.

Ἔστω καὶ βραχεῖα διαμονὴ ἐν Ἀθήναις, καὶ ἡ μᾶλλον ἐπιπολαία γνώσις τοῦ πανεπιστημίου καὶ τῶν καθηγητῶν αὐτῆς, θέλει χρησιμεύσει ὅπως πείσῃ τινα ὅτι πολλὰ ὑπολήψεις γερμανικαὶ ὠκοδομήθησαν κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ ἔργων γενομένων παρ' Ἑλλήνων, ὅτι δὲ αἱ Ἀθηναίαι οὐδόλως στεροῦνται Ἑλλήνων φιλολόγων καὶ ἀρχαιολόγων οἵτινες ἐὰν ἀπῆλθον τῆς ὑποστηρίξεως εἰς χρήματα καὶ εὐκολίας τῶν ὁποίων οἱ Γερμανοὶ ἀπολαύουσι, ταχέως θὰ ἐγίνοντο διάσῃμει αὐθενταὶ ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς ἀναγνωρίζονται ὡς τοιοῦτοι παρ' ἐκείνων οἵτινες ἔτυχον νὰ γνωρίσωσιν αὐτοὺς. Ὑπάρχει ὅμως δυστυχῶς πνεῦμα προσωπικῆς ἀντιζηλτίας καὶ φθόνου μετὰ τῶν ἐν Ἀθήναις φιλολόγων, ὅπερ ἔσχεν ἀποτέλεσμα ὀλέθριον πρὸς παρεμπόδισιν πάσης ἡνωμένης προσπάθειας ὅπως παρουσιασθῶσιν εἰς τὸν κόσμον, ἡνωμένα ἀποτελέσματα ἐρευνῶν παρὰ Ἑλλήνων.

Αἱ Ἀθηναίαι πάσχουσιν ἐξ ἄκρας διανοητικῆς ἐνεργείας. Ἡ πόλις εἶναι ὑπερπλήρης φρενῶν. Αἱ χεῖρες αὐτῆς ἀργοῦσιν. Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει ἐκτεταμένην βιομηχανίαν δὲν ἔχει σύστημα ὁδῶν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν σφαλμάτων τῆς βασιλείας τοῦ Ὀθωνος ἴσως οὐδὲν ἦτο τόσον ἐπιζήμιον ὅσον ἡ παράλειψις αὐτοῦ νὰ φροντίσῃ περὶ μέσων ταχείας συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ τοπογραφία βεβαίως τῆς Ἑλλάδος, αἱ σειραὶ τῶν ὀρέων αὐτῆς καὶ οἱ πολλοὶ αὐτῆς κόλποι καὶ ὄρμοι, καθιστῶσι τὸ ἔργον τῆς ὁδοποιίας δυσχερές. Ἀλλ' ἡ ἐθνικὴ ἐνότης καὶ ἡ ὕλική εὐδαιμονία δὲν δύνανται νὰ προέλθῃ ἀνευ καλῶν ὁδῶν. Σήμερον ἡ Ἑλλὰς πᾶσα ἔχει μόνον πέντε μιλίων σιδηροδρόμον, καὶ μόλις πεντήκοντα μιλίων ἀμαξήτάς ὁδοῦς. Μὴ εὐρίσκουσα ἑξοδὸν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὕλικῶν πόρων τῆς χώρας, πᾶσα ἡ δραστηριότης τοῦ θαυμασίου δραστηρίου Ἑλληνικοῦ νοῦ ἐστράφη εἰς τὸ ἐμπόριον, τὴν σπουδὴν καὶ τὴν πολιτικὴν, κυρίως δὲ εἰς τὴν πολιτικὴν ἥτις ἀποτελεῖ τὸ πάθος τοῦ Ἀθηναίου. Μετ' ἑκτασιν χώρας ἴσης πρὸς τὰ τρία πέμπτα τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, μὲ πληθυσμὸν σχεδὸν δύο ἐκατομμυρίων, μὲ καθολικὴν ψηφοφορίαν καὶ μὲ μοναρχίαν τοσοῦτον περιορισμένην ὥστε ἡ κυβερνήσις εἶναι πράγματι δημοκρατία, τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος τῆς σήμερον ἀφιερεῖ δεκάκις πλείοστέραν ἐνέργειαν ἢ ὅση ἀπαιτεῖται ὅπως

διοικηθῇ. Ἡ συγκέντρωσις αὕτη τῆς δυνάμεως ἐντὸς στενῶν ὁρίων γεννᾷ θερμὴν ἐν Ἀθήναις. Ὑπὸ τοιαύτην πίεσιν ἡ πολιτικὴ τριβὴ εἶναι τι ὑπερβολικόν. Αἱ Ἀθηναῖοι διατηροῦσι περὶ τὰς 30—40 ἐφημερίδας. Πολιτικοὶ σύλλογοι εἰσὶ πλείοτεροι ἢ ὅσοι ἐν κλασικοῖς χρόνοις, καὶ ἴσπην ἔχουσι ἐπιρροήν. Πᾶς ὑπερχῆς τινος ἄνθρωπος ἔχει τὴν ἐφημερίδα του καὶ τὸ μικρόν αὐτοῦ κόμμα.

Η ΣΜΥΡΝΗ

Ἀνταπόκρισις Σμύρνης.

Ἡ Σμύρνη, πόλις οἰκουμένη, μεγάλη καὶ ευδαίμων, κεῖται εἰς τὸν μυχόν τοῦ ὁμανύμου κόλπου, εἶναι δὲ μία τῶν ἐπιφανεστάτων πόλεων τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ἡ πρωτίστη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῇ θέσει, τῷ ἐμπορίῳ καὶ τῷ πληθυσμῷ.

Θεμελιωθεῖσα τῷ 1050 π. Χ. ὑπὸ τῶν Αὐλεῶν ἐκυριεύθη μετὰ μικρόν ὑπὸ τῶν Κολοφωνίων, ὅτε καὶ ἀπετέλεσε τμήμα τῆς Ἰωνικῆς συμπολιτείας, ἥς ἔκτοτε ἐξηκολούθησεν ἀποτελοῦσα μέρος. Ἀλωθεῖσα καὶ καταστραφείσα ὑπὸ τῶν Αὐδῶν ἀνεκτίσθη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ ὑπερκειμένου τῆς σημερινῆς πόλεως ὄρους Πάγου, εἰς ἀπόστασιν 20 σταδίων ἀπὸ τῆς ἀρχαίας αὐτῆς θέσεως· αὐξηθεῖσα δὲ καὶ μεγεθυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου κατέστη ἡ καλλίστη τῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτου ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας εἶχεν ἀποκαλέσει τὴν Σμύρνην πόλιν ἀκαλλίστην ἀπασέων. Κατόπιν ἡ Σμύρνη συμμεριζομένη τὰς τύχας τῆς Ἰωνίας εἶχεν ὑποταχθῇ εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς Περσῆς καὶ μετ' αὐτοὺς εἰς τοὺς Ῥωμαίους. Ἡγεμονεύοντος Τιβερίου Καίσαρος ἡ Σμύρνη ἀνετράπη ὑπὸ φοβερῶς σεισμοῦ (70 μ.Χ.) κατερειπώσαντος καὶ ἐτέρας ἔνδεκα περιφανεῖς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας· ἀλλ' ἀνεκτίσθη κατόπιν ὑπὸ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου κατέστη ἐπίσημος ἐπὶ ταῖς σχολαῖς αὐτῆς, εἰς ἃς πολλοὶ πολλαχόθεν συνέρρεον φοιτηταί· ἀπὸ τῆς ἀνακτίσεως δ' αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου πολλοὶ διάσημοι ἄνδρες ἐγεννήθησαν ἐν αὐτῇ, ὧν διαπρεπέστατοι εἰσὶν ὁ βουκολικὸς ποιητὴς Βίων (290 π. Χ.) καὶ ὁ Κόϊντος. Ὅτε δὲ ἐκ τῆς Γαλιλαίας τὸ θεῖον κήρυγμα μετεδόθη εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἐκ τῶν πρώτων πόλεων ἀπεδέξατο αὐτὸ καὶ ἡ Σμύρνη ἀποτελέσασα μίαν τῶν ἐπτὰ ἐκκλησιῶν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ὧν ὁ μαθητὴς Πολύκαρπος διετέλεσε πρῶτος τῆς Σμύρνης ἐπίσκοπος.

Διαιρεθείσης τῆς Ῥωμαικῆς Αὐτοκρατορίας, ἡ Σμύρνη ὑπαχθεῖσα τῇ Ἀνατολικῇ Μοναρχίᾳ διετέλει εὐδαιμονοῦσα ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῶν Αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου. Ἀλλὰ περὶ τὰ μέσα τῆς 11ης ἑκατονταετηρίδος ὁ Σελδζῶνκος Τούρκος Τσεχᾶς κυριεύσας αὐτὴν κατέστησε πρωτεύουσαν μικροῦ ληστρικοῦ κράτους· ἀνεκτίθη ὁμῶς τῷ 1097 ὑπὸ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ. Ὅτε δὲ οἱ Τούρκοι, ὡς σμῆνεν ἄγρια ἐπι-

πλέοντες κατὰ τῆς Βυζαντικῆς Μοναρχίας, ἐκυρίευσαν τὰ ἀσιατικὰ αὐτῆς θέματα ἐκυρίευσαν καὶ τὴν Σμύρνην κρατήσαντες αὐτὴν μέχρι τοῦ 1344, ὅτε ἐξεβλήθησαν αὐτῆς καὶ πάλιν. Ἀλλὰ τῷ 1424 ἐκυριεύθη αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Μουράδ τοῦ Β', καὶ ἔκτοτε ἀποτελεῖ μέρος τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τῆς Νομαρχίας Αἰδινίου, ἥς ἔδρα ἀνεκνήρυχθη τῷ 1849.

Ἡ Σμύρνη ἐπὶ τῆς Τουρκοκρατίας ὑπέστη πολλὰς συμφορὰς, ἰδίᾳ δὲ ἐπὶ τοῦ περιφήμου Κιαπίογλου, σατράπου ὧμοῦ καὶ ἀγρίου, ὅτε δὲ ἐξεβράγη ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821 καὶ ἡ πόλις αὕτη πολλὰ συνεισέφερε θύματα εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐλευθερίας. Πλὴν ἀλλ' ὁμῶς μεθ' ὅλα τὰ δεινὰ καὶ τὰ παθήματα ἡ Σμύρνη διετήρησε τὸν ἰδιάζοντα αὐτῇ ἑλληνικὸν χαρακτήρα, διὸ ἐκαλεῖτο καὶ ἄχρι τῆς σήμερον ὑπὸ τῶν Τούρκων καλεῖται Γκισορ Ἰομίρ.

Ἡ σημερινὴ πόλις, ἀπὸ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Πάγου μέχρι τῆς παραλίας προσεκτεινομένη, εἶναι ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ὠραία, περικαλλεῖς, ἔχουσα οἰκοδομὰς καὶ κανονικὰς ὁδοὺς ἰδίᾳ πρὸς τὴν παραλίαν, ἣν ἡ κατὰ μήκος διατέμνουσα αὐτὴν προκυμαία καθίστησιν εὐάρεστον τῶν κατοίκων συντευκτήριον. Ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς ἀνέρχεται εἰς 220 χιλιάδας ψυχῶν, ἐξ ὧν 100 εἰσὶν Ἕλληνες, 50 Τούρκοι, 20 Ἑβραῖοι, 20 Ἀρμένιοι, 20 Λατῖκοι (Λεβαντινοὶ) καὶ 10 Εὐρωπαῖοι, διενεργεῖ μέγα ἐμπόριον ἐξαγωγῆς, οὐτινὸς τὰ κυριώτερα εἶδη εἶναι, γεννήματα, βαλανιδίων, σταφίς, ἔλαιον, βάμβαξ, ἔριον κτλ. Ἐκ τῶν κατοικούντων τὴν Σμύρνην ἔθνων πρῶτεον εἶναι τὸ ἑλληνικόν καὶ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι τὸ ὄργανον τῆς γενικῆς συνεννοήσεως. Αὐτὸ ἔχει σχεδὸν εἰς χεῖρας τὸ ἐμπόριον, τὴν βιομηχανίαν καὶ τὰς τέχνας, ὑπερτερεῖ δὲ τῶν συνοίκων ἔθνων κατὰ τε τὴν κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὰς ἐκπολιτιστικὰς τάσεις. Οἱ Ἕλληνες τῆς Σμύρνης ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐθεράπευσαν τὰς Μούσας, καὶ ὑπ' αὐτὴν δὲ τὴν Τουρκικὴν τυρρανίαν, ὅτε ἡ μάχαιρα ἐκάστην σπαγῆν ἠπειλεῖ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, δὲν ὠλιγόρησαν τῆς παιδείας. Ἡ ἐπώλυμος τοῦ Εὐαγγελίου Σχολὴ εἶναι μία τῶν διαπρεπεστάτων σχολῶν τῆς ὅλης Ἀνατολῆς, δαφιλῆ διαχέουσα τὰ φῶτα τῆς ἑλληνικῆς παιδείας καὶ γνώσεως καθ' ἅπασαν τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὰς παράκειμένους νήσους τοῦ Αἰγαίου. Ἡ Σχολὴ αὕτη ἀριθμοῦσα κατὰ τὸ ἐνεστώδες ἔτος 1300 περίπου μαθητὰς διήσεται εἰς τρία τμήματα, Προκαταρκτικόν, Σχολαρχεῖον καὶ Γυμνάσιον ἀποτελούμενον ἐκ τεσσάρων κλάσεων, διατελεῖ δὲ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ εὐρυμαθοῦς Γυμνασιάρχου κ. Ματθαίου Μαρανίκα, ὅστις πρὸ τῆς εὐρείας αὐτοῦ παιδείας συνεισφέρει καὶ εὐσέβειαν ἀξιόζηλον, ἰσχυρῶς συμβάλλουσαν εἰς τὴν χριστιανικὴν τῶν μαθητῶν διαμόρφωσιν. Οὐχ ἥττον καλῶς καστηρτισμένον εἶναι καὶ τὸ Κεντρικόν Παρθενωγχεῖον, ἐν ᾧ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς εὐμαθοῦς καὶ δραστηρίου κυρίας Ζαφείρου Σπετσιώτου πάμπολλα